

Rafal Ziemkiewicz

Nevěstka

Dav, moře lidí - Rány Boží, tolik lidí snad ještě svět neviděl. Stojíme u brány od čtyř ráno, teď už je po poledni, a celou dobu, bez jediné přestávky, kolem nás proudí mohutná řeka rodáků. Rozdvojuje se hned za branou a mizí kdesi za našimi zády, namačkaná do koridorů a sektorů. Bran je padesát osm, všemi se bez ustání vlévá ten živel a konce nevidět. Za čtyři metry vysokou bariérou z hustého pletiva pod proudem, za barevnými tyčemi, pořád dav. Z oblak to musí vypadat zvláštně.

Nemyslel jsem si, že jich bude tolik, ani když se připočtou Poláci z celého světa. Tlačí se před sebe, v natažených nikách vstupenky, plní radostného vzrušení. Nesou nějaké transparenty, prapory, svaté obrazy... Bez konce. Až to vyrazí dech. Jen naše ponuré tváře, moje a Bibolova, vůbec neladí s obecnou náladou. No, ale my jsme jen součást podívané, tak jako všechny ty závory, bariéry a rozevřaté praporky. Prostě trčíme u brány, z vnitřní strany, ponořeni do ponurého mlčení.

Vlastně není moc jasné, proč. O žádné kontrole vstupenek nemůže být v tom návalu řeč. Celý zbytek Boží Milice už vzal roha, aby se s pomocí uniforem dostali co nejbližší k oltáři. Zbyli státní policajti -jakožto hříšníci určení na špinavou práci nesmějí překročit bariéru obklopující posvěcenou zem. To oni hlídají ten dav, tady a dál, na nádražích, dálnicích a letištích. My nemáme nic na práci. Ale stojíme tu, protože poslední rozkaz zněl stát a mně už nezbyvá nic jiného, než svědomitě plnit rozkazy.

Bibol si určitě myslí to samé, ale nevím, nemluví se mnou. A proč se naštvál? Nakonec to všechno začalo kvůli němu. Tím, že se jako obvykle ožral, přišel pozdě do služby a já nemohl odejít ze stanoviště.

Bylo to nějaké dva, tři měsíce po ohlášení termínu Zjevení. Práce po krk, celá bouda velitelství episkopátu praskala ve švech zájemci. Tábořili u budovy, týdny čekali, až přijdou na řadu -pravé obležení, hlavní vchod vůbec nešlo používat. Dole se o nižší hodnosti starali selekcionáři. Těch pár, co se nedali nijak vykopnout, pouštěli nahoru, do sloupové pracovny, kde je za obrovským psacím stolem, pod velkým krucifixem a přes celou stěnu roztaženým červenobílým plátnem přijímala Jeho Svatost. A za zády Jeho Svatosti stál v pozoru slavnostně oháknutý funkcionář Boží Milice s nárameníky a zlatým žezlem Služby. Čili já.

Delikvent měl, samozřejmě, všechny papíry v pořádku. Doklady kompletní, razítka jak náleží, kupu cihel na baziliku, všechny dobrovolné oběti pravidelně placené a navrch ještě několik silných svědectví pravého života. Ale tady to dojem nedělalo. Jeho Svatost to všechno jakoby pozorně přelétla a pak sáhla po výtisku ze sekce účtů svědomí hlavního teokomputeru, který mu přinesl diákon. Trpělivě vyslechla starcovu kňouravou supliku, pokývala hlavou, upila čaje a náhle ho přibila otázkou:

„Je to pravda, že jste se šestnáctého prosince 1995 během rozmluvy na školní toaletě vyjádřil o svém knězi katechetovi jako o'blbem kněžzouroví'?“

Když říkal 'blbý kněžzout', udělal jsem předpisový půlkrok dopředu, stiskl taster služebního růžence položeného na psacím stole a předpisově ho podržel (lehčí hřích, citát) na 25 zdrávasů. Právě k tomu jsem v tom bílošarlatovém sále sloužil. A také

k otvírání a *zavírám* dveří před a za žadateli o vstup na čestnou tribunu.

Suplikant pobledl a polkl slinu, což v tichu pracovny zaznělo jako velrybí pšouk.

„No, jak to tehdy bylo?“ jemně nadhodila Jeho Svatost po nějakém čase.

„Jak... ano, Vaše Svatosti, teď si vzpomínám. Ale vůbec jsem nevěděl, co to znamená...“

„Hm... rok před maturitou? No dobře, nevěděl jste... No, ale teď už to víte?“

„Ano, Vaše...“

„A jistě toho upřímně litujete, že?“

„Ano, Va...“

„Přesto však,“ shrnula Jeho Svatost, „jste se až dosud nevyzpo-vídal z tohoto hříchu, neudělal pokání...“

Suplikantova žalostná tvář stačila za další rozhovor. Jeho Svatost odložila výtisk a pomalu si přešla dlaní po tváři gestem člověka, který padá únavou.

„Pochopte mou situaci,“ pokračovala nakonec. „Tribuna je malá a žeň veliká. A byl jste tak blízko... Škoda, velká škoda.“ Zvedl hlavu a několikrát jí zavrtěl. „No nic, snad se dá ještě něco udělat. Nakonec, člověk je nedokonalý. Dám vám dopis pro farnost, a jen co tu záležitost vyřídíte, dejte rozhršení do podatelny v kanceláři. Odvolejte se na mě... no tak. Bůh s vámi.“ ~ „I s Vaší Svatostí,“ pokorně se poklonil suplikant a vstal z kleče. Jeho Svatost rychle vyplnila formulář, podala mu ho a pokynula mu rukou s nataženým ukazováčkem. Pokyn znamenal „vyvést¹“, prst „nevolat dalšího“.

Vždycky jsem obdivoval diplomatický talent Otců Selektio-nářů. Pár slov a chlapík, místo aby se užíral, že ho vykopli, odcházel celý šťastný. Má papír a to znamená, že má šanci. Dbají o lidi, sama Jeho Svatost dělá, co může, aby mu pomohla. Každý může přijít a prosit, aby byl puštěn před tvář Pána. A každý bude vyslyšen.

Jiná věc je, že se ještě nestalo, alespoň ne během mé služby, aby kterýkoli z těch příchozích z ulice dokázal bez protekce dosáhnout svého. Ale všichni se tam konec konců nevejdou.

Udělal jsem čelem *vzad*, odvedl si suplikanta dojatého projevenou starostlivostí ke dveřím a vyšel za ním.

Na chodbě jich čekalo ještě asi dvacet, jeden energicky vyskočil. Zadržel jsem ho gestem ruky.

„Přestávka,“ oznámil jsem. „Jeho Svatost přijme další osobu za patnáct minut. Prosím.“

Zmlkl jsem. Na schodech byl nějaký zmatek. Z hloučku několika pořádkových, kteří se ji viditelně snažili zadržet, náhle vystřelila jakási dívka a se silou a rychlostí dělové koule se vrhla přímo na mě. Stačil jsem se jen zapřít o rám dveří - málem mě rozmáčkla, připlácla se na mou hrud', až jsem ucítil teplo v břiše. Jako úhoř se za každou cenu snažila proklouznout do pracovny.

„Prosím, prosím, pusťte mě,“ jen jsem uslyšel a na okamžik zahlédl ostrý, jakoby plazí profil a bouři rudých vlasů. Ztěžka jsem dokázal zadržet oblíny deroucí se vpřed. Pak k nám doběhli pořádkoví.

„Nedělejte zmatek!“ zafuněl jeden z nich a profesionálně jí zkroutil ruku. Odvlekli dívku zpátky ke schodům. Trochu se zmítala, ale jen zpočátku. Stejně jsem se nedíval. Takové věci se nevidí.

„Ano...“ mimoděk jsem si upravil uniformu. Suplikami jasně nevnímali nic kromě stropu a svých kamaší. „Prosím čekat.“

Vrátil jsem se do pracovny a zabouchl těžké, dubové veřeje. Jeho Svatost už zmizela, jen bíločervené plátno se lehce houpalo. Oddechl jsem si a utřel pot z čela.

O chvíli později z malých dvířek ve stěně naproti psacímu stolu vyhlédla Bibolova hlava. Přes diskrétní vrstvu pudru pod očima by se jeho tvář dobře hodila na obálku příručky o kocovině. Báječná ozdoba kabinetu.

Rozhlédl se a těžkopádně přišel až ke mně. Beze slova jsem mu hodil žezlo.

„Máš štěstí, že jsme na svatém místě.“

„Dobře, dobře,“ zachraptěl. „Promluvíme si, až se vzpa-matuju.“

„Aha. Zavolej, kdyby se ti to povedlo. Třeba uprostřed noci. Musím tě ještě vidět střízlivého, než všichni půjdeme do nebe.“

„No tedy!“ ošil se. „Pán nás vyzvedl nad jiné nevěrné národy, vybral si nás pro svůj druhý příchod, a já mám sušit hubu? Co bych to byl za Poláka?“

„Do sektoru P-4?“

Zvedám hlavu a několik sekund mi trvá, než ho rozeznám na rozvlněném pozadí. Když člověk stojí tolik hodin v davu a nepatří k němu, lidé kolem přestanou existovat a splynou v jednotnou masu.

Typický vesnický knězík s prostoduchou, šťastím rozzářenou tváří, vedoucí své stádečko ovcí s vlajkami, transparenty a točeným salámem v síťovkách.

„Rovně, třetí uličkou vpravo a pak čtvrtou směrem k oltáři,“ odpovídám zcela beze smyslu. Všechny uličky už byly dávno rozdupány, po vyznačených bariérách nezbylo ani stopy - národ si je určitě rozebral na relikvie. Panuje absolutní spontánnost, kam se kdo narve. Ale ten dotaz mi na chvíli dává pocit velkého poslání. Vím, proč mě sem postavili. Abych odpovídal na dotazy, kdyby je chtěl někdo klást.

Něco se děje. Teprve po chvíli chápu co: ticho. Utichly chorální modlitby z gigafonů, již mnoho hodin se mísící s monotónním šumem postupujícího davu. Ale jen na chvíli. Někdo v tlampačích chraptivě intonuje a vzápětí se nad pláněmi, rozlehlými jako celý svět, ozve rozechvělý ženský zpěv:

Nad Čenstochovou plují oblaka,

modli se s námi, Panenko Svatá...

Právě tuhle píseň končil arcikatedrální chór, když se automaticky zapnul můj televizor. A po chvíli známý, každodenní úvod: „Pochválen buď Ježíš Kristus, v Božím jménu vás vítají Televizní noviny. V dnešních zprávách mezi jiným uvidíte: přípravy ke Zjevení Pána; rozhovor s předsedou Svazu pravých poláků a katolíků; hříšné lidy východu a západu mluví s obdivem a závistí o milosti, které dostoupil náš hrdinský národ.“

Začneme jako obvykle večerní modlitbou v kapli polské televize. Buď zdráva, Voršilo...”

Dívka překvapeně hleděla, jak jdu k televizoru a vypínám obraz. „Tohle vy smíte?“ vyčetl jsem z jejích očí.

„Nám to všechno dávají na účastech,“ poznamenal jsem a nonšalantně pokrčil rameny. „Máme

vlastního biskupa.“

„Ale já...“

„Neboj se,“ dodal jsem chláholivě a sáhl do baru. „Jsi se mnou. Co si dáme?“

Zírala na mě málem zbožně. Chudák holka, svým způsobem. V uniformě s nárameníky, prýmký a se zlatým žezlem v ruce mě měla za Bůh-sám-ví-koho. Jako, že když se takhle ohozený chlápek motá po velitelství a ještě k tomu v kanceláři Jeho Svatosti, musí to být nějaká větší ryba. Teoreticky ano. Jen ji nenapadlo, chudinku nešťastnou, že Otcové Selektionáři potřebují taky maníky k zavírání dveří a točení růžencem.

Jasně, měl jsem jí to vysvětlit. Hned, jak mě našla - vlastně ani nevím, jak se jí to podařilo. Zachtělo se mi. Pár týdnů před Zjevením byla o příležitost stále větší nouze a ta holka měla něco do sebe. Štíhlá, s aerodynamickými tvary, trochu nazrými vlasy a pěkně vyvinutým poprsím... jen ve tváři trochu připomínala pterodaktyla, fakt. Ale konec konců, ty ošklivější taky někdo musí.

Každopádně, když přišla k parkovišti, otevřel jsem druhé dveře a houkl „nasedni“. Skočila do auta, až se za ní zaprášilo.

A teď přede mnou stála v mém služebním bytě na rohu Svatokřížské a Kněze Petra, a stále mě měla za někoho, kdo hodně může. A já nestydatě využil příležitosti.

„No,“ podal jsem děvčeti sklínku a gestem jí nabídl křeslo. „Tak co je?“

„Víš...“ začala nesměle.

„Vím,“ hodil jsem ji do sebe a hned si nalil další, půda se musí dobře rozehřát. „Máš vůbec ponětí, kolik lidí chce na Tribunu?“

„Na Tribunu,“ zopakovala hořce. „Ne, já chci prostě dovnitř, někam blíž k oltáři. Nebo alespoň... vůbec.“

Obyčejné vstupenky se rozdávaly po farnostech, jen to frčelo. Nikdy mě nenapadlo, že by s tím někdo mohl mít problémy.

„Já musím,“ ujistila mě horoucně. „Mám všechny papíry, chceš je vidět?“ Sáhla do kabelky a podala mi svazek potvrzení sepnutý gumičkou. Začal jsem je s moudrým výrazem prohlížet Potvrzení ze zpovědi, svědectví z procesí, eucharistická knížka a tak dále - všechno orazítkované a v naprostém pořádku. Jako u každého.

„Jak sis to vyřídila?“

Zrudla. Přímý zásah.

„Nech toho, promluvme si upřímně,“ přejel jsem si dlaní po tváři. „Snaž se mě pochopit, to není snadná záležitost. Musím všechno vědět, jasné?“

Dívala se do země.

„Snoubencův kamarád,“ řekla nakonec.

„Příště si vybírej snoubence s lepšími známostmi,“ pokýval jsem hlavou a ukázal jí dotazník

nedělních pobožností. „No, jen se podívej. Všechny mše za půl roku, stejné razítko, stejný inkoust, podpis stejným rukopisem. Kdo ti na to naletí?“

Samozřejmě to bylo normálka a nikdo by si toho nevšiml, ale zřejmě o tom neměla nejmenší ponětí. Vypadala úplně vyřízené. Hleděla na mě tak bezradně, až mě to dojalo.

„Můžeš mi pomoci?“ zeptala se tiše.

Vstal jsem a začal zatemňovat okna.

„Boží Milice nikdy neodmítá pomoc bližnímu,“ pronesl jsem důrazně a pečlivě dotáhl závěsy. Naproti mě bydlela jedna taková hnusná babizna s dalekohledem. Před pár měsíci zmerčila, jak soused ve dne posluhuje vlastní ženě, a napařili mu pout’.

Poslepu jsem prošel pokojem, rozsvítil lampu a otočil se k děvčeti.

A pak jsem rychle sáhl po skleničce, protožeji vyprahlo.

Asexuální, tmavošedý svetr a tlustá sukně, standartní úbor Skromné a Pracovité Polky, zmizely za křeslem. Stála přede mnou v krajkovém spodním prádle, jako v nějakém filmu z Padlého Západu, pětset zdrávasů za metr. Připlula blíž, hodně blízko a zvedla ke mně tu svou pterodaktylí hubinku.

„Prosím tě, pomoz mi. Musíš mi pomoci.“

Chudák holka. Měl jsem ji okamžitě vyhodit.

Jemné dlaně se sunuly pod mojí košili, stále blíž k podbřišku. Za nimi putovala mírně lechtající rudá hříva.

„Prosím,“ řekla znovu a obratně rozepla poslední knoflík. „Pomůžeš?“

Ztěžka jsem vydechl a ponořil jí dlaň do vlasů.

„Jasně. Jsi na správné adrese, miláčku.“

O vlasek, a málem bych z toho všeho zapomněl nastavit růženec. Ucukl jsem v poslední chvíli.

„Jdi do postele,“ zašeptal jsem, odepnul pouzdro s růžencem od pasu a rozechvělými prsty ho připojil do domácí zásuvky teokomputeru. Dobrá miliční mašinka s japonskými obvody. Stálý, průběžný kontakt s registry teokomputeru - zřítelnice víry a vstupenka do nebe. Našel jsem si v tabulce šestý paragraf, cizoložství, a nastavil na ciferníku svůj součinitel, velký - nakonec jsem byl jen mladší seržant, i když z velitelství. Ale přesto jsem přidal ještě desetiprocentní zesílení, protože mi to vůči té holce přišlo trochu hloupé.

Mašinka zpěvně zahrála a okamžitě přešla do vysokých obrátek.

„No dobře,“ prohlásil jsem a snažil se mluvit klidně. Jeden kámoš mi kdysi říkal, že nejvíc to stojí za to právě s těmi ošklivějšími. 'Před takovou nánou krasavicí se můžeš stavět na uši a ona nic, královna jedna zrudlá. Ale ošklivou to potěší, ocení to... říkám ti, prcku, to je něco úplně jiného.' Teprve teď jsem mohl ocenit hlubokou životní moudrost těch slov.

Dlouho, velmi dlouho bylo v pokoji slyšet jen náš horký dech, skřípot postele a štěbetání růžence.

Když sténání a skřípění konečně utichlo, elegantně vstala a cestou do koupelny se sklonila nad výstupem tekomputeru.

„Tedy, víš,“ obrátila ke mně planoucí oči, „vychází, že jestli ještě můžeš, tak můžeme ještě dvakrát.“

Zpěv zvolna utichá. Ted' někdo mluví. Vlastně bych měl říct káže. Vsadil bych se, že je to náš Hlavní velitel. Přes patnáct minut zahřívá všeobecné nadšení a vytahuje z hrobů všechny možné svaté, blahoslavené i hrdiny. Vzpomínám si, jak mi před pár dny, když mě vyhazoval z Velitelství, zvýšeným hlasem vysvětloval, kdo jsem, v čím *žoldu*, a kým a za jakých okolností jsem byl zplozen. Klel přitom tak, že málem nesundal ruku z růžence. „Na takové zkurvysyny jen pekelný oheň a věčné zatracení! Kdo jednou zapře Pána, není pro něj odpuštění!“

A pak se otočil a pohlédl na portrét nástupce svatého Petra, který visel na zdi, s výrazem 'no, zasolil jsem hříšníků jak se patří, spi sladce'.

Ted' mluví vznešeně a s patosem. O utrpení a obětech, o hrázi, o Kristu národů. Konečně přichází k posledním rokům, jak jsme navzdory technické zaostalosti a svaté chudobě neztratili z očí nejdůležitější cíl. Vypráví o hrdinství a mučednictví zakladatelů Boží Milice, o vysvobození z tyranie zesvětštění, konzumentství a laické vlády. Svět se nám vysmíval, Padlý Západ, hnijí v hříchu a bohatství, si ukazoval prsty, Asiati nás ignorovali, černošští celníci nelítostně bili na hranicích - ale my jsme bojovali, horoucně věřili a neztratili náš poklad.

Všichni mají v očích slzy. Až je cítit mohutnější vzrušení davu, tornádo srdcí sílí víc a víc. Dlouhý, neutuchající potlesk, generální zkouška těch, jež budou náležet Pánovi. Ted' přišla odměna za těch zasraných tisíc let k ničemu, za celý ten bordel, za život v řiti světa. Vyvolený národ, nevěříš tomu, člověče? Poslední se stali prvními.

A já stojím tady, poslušen rozkazu. Skoro za obzorem. Jasně, jsou i tací, co jsou na tom hůř. Třeba ti poldové za bariérou nebo jiní vládní úředníci, přežitky zborcené světské moci, kteří ted' opatrují vylidněnou zem. Nakonec, ještě stojím na posvěcené zemi, týdny obcházené procesími a požehnané kardinály a biskupy. Ale to nic neznamená, Pán si mě tu stejně nevšimne. A tím lip pro mě.

Opouštím apatického Bibola, deru se davem a vylézám na rozložitý strom poblíž. Napínám zrak a snažím se rozeznat řečníka. Ale z té dálky vidím jen gigantický nápis *Polonia Semper Fidelis*, který obtáčí masou lidí zalitý obzor. Kámoš z Oddělení propagandy mi říkal, že o ten nápis byla pěkná tahanice. Nakonec došlo ke kompromisu; všechny P a S se předělaly na kotvy a ke každému L se přidala vlaječka.

Přejíždím zrakem po pláni namačkané hlavami, po transparentech, praporech, stuhách a co nad tím mořem ještě vlaje. Mohl jsem tam stát, hned u oltáře, kde kolegové z Velitelství obklopují Čestnou tribunu a lóže zahraničních hostů. Mohl jsem...

Otáčím se na větví a z výšky hledm za bariéru. Policejní kordony tam udělaly dobrou práci, to se musí nechat - bez nich by nás ten dav snad rozdupal. Ale v atmosféře za branou - 'tam, kde bude pláč a skřípění zubů', jak při přednášce prohlásil šéf ochrany pořádku vnějších sektorů - jako by se něco změnilo. Je jasně vidět, že se tam na jednom místě srotil dav neznabohů, nevím, kolem čeho. Někde tam, v tom skřípění zubů, se určitě motá i můj Pterodaktyl. Zvláštní, nedávno jsem jí chtěl utrhnout hlavu a ted' mě málem rozKtestní myšlenka, že spíš než ona jsem ze sebe udělal hlupáka já sám. Určitě mě má za posledního mizeru, který ji využil a pak nehnul ani prstem, aby ji pomohl.

Je mi nějak hloupě a rychle slézám ze stromu. „... v tom národě, v tom jediném Pán nenalezl zatvrzelé hříšníky. Bezbožní nepošpinili tuto zem. I řekl Pán: přijdu za tím lidem...“, padají z gigafonů slova na dav okouzlený okamžikem.

„Pověz mi,“ řekl jsem nakonec a zapálil si cigaretu, „proč... si to musíš vyřizovat takovým způsobem?“

„Musím ho vidět. A aby on viděl mě,“ zašeptala mi do paže.

Dlouho mlčela a nakonec s povzdechem pokračovala: „Kdysi jsem měla věj škrab. Bylo mi sedumnáct, nemyslela jsem a... víš, jak to chodí. Bála jsem se.“

„Jasně. Chápu.“

„Houby chápeš. To už jsem si dávno odpykala, mám potvrzení. Pravé. Nestalo se to. Jen já si to ještě pamatuju.“

„A proč ti ve farnosti nedali vstupenku?“

„Probošt. Víš, já už jsem taková... Občas se nedovedu ovládnout. Sakra, i teď jsem zapomněla, proč jsem tady. Víš, byl jeden chlapík. Našla se nějaká svoloč, praskla to na faře, no a naložili mi. Nevěstka, tak se tomu po vašem říká?“

„Jo. Paragraf šest, článek dvě, první bod druhého odstavce.“

„A navíc recidiva. Padlo to pod Veřejné pohoršení.“

„Hm. Veřejné pohoršení, to je moc ošklivé. Expiace se musí vyřizovat přes kurii, a to trvá. A on?“

Prskla jako kočka.

„Ty jsi asi hodně mladá, co?“ konstatovala. „On je místní pracháč, otec dětí, vážený občan a tak dál. Určitě se i tak pěkně nasolil, aby celou záležitost ututlal. Myslíš, že ještě bude ohrožovat svou pověst a brát se za nějakou štetku, se kterou se zapomněl?“

Vzdychla.

„Ten se vstupem problémy jistě neměl.“

„Přesto ti měli dát kajícíný lístek, jak znám předpisy. A s tím už můžeš dovnitř.“

„Nevím... Blbě jsem to navlékla. Když to všechno začalo, šla jsem za proboštem. Strašně mě seřval. A já jeho taky. Vyklouzlo mi, co si o celé té komedii myslím.“ - Pamatuji se, že jsem sebou při těch slovech mimovolně trhl, ale nic jsem neřekl. - „Dal mi

do papírů takovej hák, že už vůbec nebylo vo čem dál mluvit. Myslela jsem, že by se snad něco dalo zařídit ve Varšavě...“

Veřejné pohoršení a Rouhání. Pěkný. Fakt pěkný.

„Ale to je všechno fuk, kašlu na to. Jen... Občas si myslím, že pořád nejsem v pořádku. Bála jsem se, nemyslela, co dělám. A teď mě to trápí. Nevím... Chtěla bych jen, aby mě On viděl. Aby mi na to pomohl nemyslet. Snad by mě nevyhodil ze dveří, tak jako probošt, ne?“

Přemýšlel jsem.

„Určitě plácám hlouposti, co může nějaká idiotka vědět

0 tajemství víry... prostě sama nevím, co chci. Jen mi zaříd' vstup. Prosím, zaříd' mi ho.“

'Jste Boží Milice a nesmíte znát slitování s hříchem. Kdybychom kdykoli litovali hříšníky, náš národ by nebyl tím, čím je.'

„Nech mi tu Své papíry. Udělám, co budu moci.“

Samotného mě udivilo, jak upřímně to zaznělo.

„Musíš už jít,“ dodal jsem po chvíli. „Naše růžence jsou lepší než kněžské, ale kdybys tu zůstala přes noc, musel bych jít za knězem.“

Nechala po sobě teplý polštář a jakýsi až dosud neznámý, mučivý neklid v duši.

Slunce se sklání stále níž k obzoru. Oči zaryté do nebe. Poslední chvíle. I já zadržuji dech. Bude to za moment. Hned.

Udělalo se prázdkno a klid, kdo mohl vstoupit, vstoupil a rozplácl se na plexisklové bariéře kolem vnitřních sektorů nebo na zádech lidí před ním. Před branou balí poslední stolečkaři. Někteří se s sebou snaží vzít všechno harampádí a Bibol několika takovým zvučným hlasem připomíná, jak Pán svého času osobně napráskal Židům za kšeftování na svaté půdě. Jiní si strkají do kapes jen lepší zboží a nechávají za bariérou podél cesty plastické Panenky Marie rozložené na novinách.

Kolem dokola prázdkno, jen bariéra, brána a my. Čas už přestal existovat. Modlím se, sám, bez růžence, ústy, v nichž se skrývá hořkost. Nechce se mi proklínat sebe a prašivý osud, nechce se mi z dálky hledět na záda těch, kteří jsou Pánu milejší než já. Stojí jako sochy, jako by jejich duše už opustily tělo a slétly se ke středu pláně, kde se k nebi vypíná uvítací oltář. Dožít se té chvíle... ano, bylo nám to dáno.

Podle instrukcí definitivně zavíráme vrata. Poldové se rozešli, odpočívají. Co že se tamti slezli do kupy? Jako by někoho poslouchali. Nějaký buřič, rouhač? Občas takové chytanou.

1 v posledních týdnech mi chlapci z operačního říkali, že užali tipec jednomu chlápku, co znesvěcoval uvítací plakáty „I řekl Pán: přijdu k mému lidu, který se mě nikdy nezřekl“ připsím „aby mě podruhé ukřižoval“. Vlastně je těžko říct, o co takovým lidem jde.

A někde tam, mezi nimi, se jistě motá ta idiotka.

Ani tady, ani tam, uprostřed, mezi bezbožnými a božím lidem - protože rozkaz je rozkat, stát a hlídat bránu. A mají štěstí, že je jich tak málo. Protože kdyby jich bylo víc, Pán by nemohl přijít. Všichni to vědí, proto si přece vybral naši svatou chudobu a ne žádnou ze zemí Padlého Západu.

A kdyby nepřišel, byl by jejich osud smutný. A můj - nakonec jsem jen obyčejný pochůzkář, po degradaci z Velitelství a s hákem v papírech. Obyčejný lapač nezabohů. A hříšník.

Ale, člověk z toho celodenního stání plete hlouposti. Jak by mohl nepnjít, když všechny terminály sítě teokomputeru potvrdily Zjevení? Teokomputer se nemýlí. I ti mudrci z Padlého Západu přiznávají, že jeho systém působí v oblastech uzavřených lidským smyslem. Zanedlouho bude po všem.

Zanedlouho. Dívám se na hodinky. „Skládáme k Tvým nohám, Pane, naše utrpení, naše zásluhy, naši pokoru i odříkání...“ odříkává chór gigafonů. Opakuje to už potřetí nebo počtvrté, celý rituál Očekávání, který je přece vypracován na slovo a propočítán na vteřinu. Něco mi kyne v krku a cítím, jak se celý chvěji. Já - hříšník šlapající posvěcenou zem.

Opírám se ramenem o křídlo brány. Bibol se prochází, vzteklý, až to jiskří. Dívám se na bezbožné, kteří už úplně ignorují Zjevení, a na davy věrných a zoufale od sebe odháním tu myšlenku. Nakonec, abych něčím zaměstnal pozornost, začínám znovu vzpomínat. A ve vzpomínkách se znovu vracím k té dívce.

Nevím a nikdy nebudu vědět, co mě k tomu přimělo. Žádné výčitky, že jsem napálil panenku, to je mi věc. Posledního farníka by za to nečekalo víc, než krátké kázání a v Milici se takové věci řeší v mžiku oka. Chtěl jsem se blýsknout talentem na zařizování věcí, jak jsem bystrý. Všichni kámoši někomu něco zařídili, ten odpuštění, ten osvobození od dobrovolných obětí, ten zahraniční pout', a já jediný bych měl být horší? Vzal jsem tyjejí papíry a šel za jednou známou z účtů svědomí zjistit, co se dá dělat.

Vlastně si za to mohla sama, mělo ji to napadnout dřív. Veřejné Pohoršení a Rouhání jsou těžké paragrafy, ale všechno je otázka času. Za kajícím lístkem se člověk pořádně naběhá, žádosti se musí uležet - pn nejlepší protekci jsou na to potřeba tři měsíce. Ale teď bylo pozdě už jen na vyřízení karty. Tedy, na vyřízení normální cestou.

Protože nakonec jsem našel způsob. Drobnou kličku v kanonickém právu, zvláštní postup při Navrácení se Zjevením. To by celou záležitost vyřídlilo, ale byly potřeba podklady a protokol z Výjimečné Rekuperace. V Rekuperaci dělala jedna známá mého starého kámoše. Řekla, že by to šlo, alejí taky kontrolují, takže potřebuje silné podklady. Pak by to všechno přišlo ke vstupní kontrole, kde jsem našel jednoho chlápka, který mohl prohnat papíry zvláštním postupem a vydat vstupenku zvláštní sekce.

Celý problém spočíval v těch podkladech z Rekuperace. A to už byl tenký led, ale začalo mě to bavit - vůbec jsem netušil, do čeho lezu. Nakonec jsem, sakra, polovinu každého dne trávil u psacího stolu Jeho Svatosti, který odcházel často a na dlouho, a všechna razítka nechával na vrchu. Formuláře Protokolu *zázračné* události vydávali v Mirakulárním oddělení napravo nalevo a nikdo by je nespočítal. Stačilo orazítkovat potvrzení, napodobit roztržený podpis Jeho Svatosti a už to skoro bylo.

Zbyla poslední drobnost, protlačit protokol hlavní kanceláří a nechat ho tam potvrdit. A tady jsem narazil. Dost ostře je tam kontrolovali a nikoho ani nenapadlo riskovat chvíli před Zjevením. Po týdnu beznadějného úsilí jsem zakolísal a vykašlal se na to.

A právě tehdy se Bibol zmínil o nějakém chlapíkovi z kanceláře, který sháněl nadbytečný růženec. Tchýně prý k stáru pocítila bázeň před ohněm pekelným a nedala chudákovi pokoj. Vyřídit růženec, sakra, to je pěkný kousek, ani Hlavní velitel by si neporadil. Nic se tak ostře nehlídá jako přidělování růženců. Slouží, komu slouží a bašta. Jasně, že by ho chtěl každý mít, ale kam by pak šla veřejná morálka? Takže Bibol to vykládal prostě jako vtip. Když jsem ho požádal, aby mě s tím chlápkem spojil, klesla mu čelist.

Jasně, že se vyptával, ale do detailů jsem ho nezasvěcoval. Něco si ale domyslel, protože mě poklepal po rameni a poradil: „Jdi od toho, prcku, a vyser se na hříšná spojení. Já ty svý řek, eště týden a tečka. A pokání už jsem si odkroutil předem, aby to nebylo na poslední chvíli. Já chci do ráje chytit první třídu.“

„Ty za vším vidíš nákou křivárnu, Bibole,“ zasmál jsem se. „Už ti ta služba vešla do krve, snaživče. *Známa* z rekolekce, to je všecko.“

A bylo. Ten chlápek z kanceláře nemohl uvěřit vlastnímu štěstí. Padesátkrát ho otočil, zkoušel, ale nebylo pochyb, žádný švindl, mašinka byla jistá jak v bance a funkční, že by Belzebuba spasila za půl dne.

A právě to bylo nejhorší, že byl ten růženec absolutně tutový a čistý. Můj vlastní. Nějak mě napadlo, k čemu to, těch pár dní,

co zbylo, si přitáhnu uzdu a později už ho stejně nebudu potřebovat. Pak mi vysvětlili, co jsem udělal: zřekl jsem se vlastní spásy a zapřel víru pro rudou nevěstku, jen proto, že mi posloužila jako žádná jiná baba v životě. Tak alespoň mou motivaci analyzoval kněz a tomu se musí věřit, je to v těchle záležitostech, sakra, nakonec fachman.

Kněz byl stejně slušný člověk, chtěl mě z toho ještě dostat. Je takový paragraf o posednutí; říká se, padlá žena, instrumentum diaboli - no, šlo by to zmírnit. Vlastně nevím, proč jsem nesouhlasil. Určitě ne proto, že by mi bylo líto dostat ji ještě do nucených exorcizmů.

Tak-nějak.

Všechno ostatní byla drobnost, i zfalšování podpisu. Věc vyšla najevo poslední týden při revizi, takovej blbej pech, nějaký nemrcouch něco zvorál a bylo třeba udělat zpětnou kontrolu dokumentace, že zrovna mě se to muselo stát - a zpočátku to nebrali tak ostře. Teprve, když vyšlo najevo, že jsem slíbil vlastní růženec, začal tanec. A bylo. Bibol dostal spoluúčast, protože to věděl a zanedbal konfesní povinnost. Chlápek z kanceláře z toho nějak vybruslil, ale anulovali mu všechny dosavadní zásluhy a hezky si nadrobil. Taky pěkný.

Už to trvá nějak moc dlouho. Příliš dlouho. *Začíná* se stmívat.

„Nejsou tu nečistí, Pane, není tu hřích, není tu nic kromě lásky a čekání na Tvůj příchod. Sestup k nám, Pane...“, stále více to připomíná prosebné vytí. Jistě ne já jediný se snažím zahnat to vtíravé, neodbytné podezření. Miliony očí zahleděných do nebe. A ticho. Ticho jako nikdy a nikde. Je málem slyšet, jak shromážděným tlučou srdce. Očekávání, zmohutnělé nad plání na hranici možností.

A myšlenka se vrací, úporná, palčivá, stále silnější; a co když nepřijde?

Jestli nepřijde... může to znamenat jen jedno, byli jsme příliš milosrdní ke hříchu a hříšníkům. Trestali jsme je příliš nedbale. Měli jsme nenávidět hřích. Měli jsme nenávidět bezbožné, nepřátele Pána. A nenáviděli jsme, tak, jak nás to naučili. Ale zřejmě málo, málo. Ó Bože, cítím tu sílu, co se sbírá v davu, tu nenávist, v jakou zastydlo dusné čekání. Jestli On nepřijde... běda hříšníkům.

A cítím, jak se pode mnou podlamují nohy, jak mi led naplňuje žíly a hrdlo se bolestně svírá. Přece stojím tady, na posvěcené pláni, já - hříšník, který zapřel víru.

Na chvíli mě napadá, že bych raději nežil.

I gigafony mlčí. Přijď, Pane, ^přijď, než některý z diákonů, purpurátů nebo sekretářů, kteří se teď v panice a zoufalství dobývají do terminálu teokomputeru, dostane odpověď...

Náhlé trhnutí mi připomíná, kde jsem. To je Bibol. Mlčky ukazuje na bránu.

Příliš jsme se zamysleli. Před bránou už není kordon policie, není tam sročená skupina bezbožných. Je tam dlouhý průvod lidí vedený jakýmsi nenápadným člověkem. Vcházejí široce rozevřenou branou. Přísahal bych, že jsme ji zamkli jak se patří a zvenku se nedá otevřít... No, ale je otevřená a právě jí procházejí, vedeni tím divným chlapíkem, který každým coulem vypadá jako blázen. Stačí jediný

pohled - falešný prorok. Ukázkový, jak ze školení. První paragraf. Nejtěžší z možných.

Přestávám myslet, svaly se mi instinktivně napínají - Bože, jak je krásné moci zasáhnout, prostě, jasně a pochopitelně, ve jménu Tvé slávy. Startuji k bráně jak raketa, Bibol zůstává vzadu. Dobíhám k tomu žalostnému, usměvavému člověku a rvu ho za hadry.

„Vstupenku!“ ryčím mezi přihloupěle dobrotivé oči.

„Propusť mě, člověče,“ říká mírně. „Tam mě čekají. Volají mě, slyším to volání...“

Zadýchaný Bibol k němu přibíhá z druhé strany a opakuje předpisový řev: „Vstupenku!“

„Stůj, pitomče! Idiote, přestaň!“ zoufalý, vibrující hlas. Moc známý hlas. Něco mi přeběhlo po zádech. Samozřejmě, ona. Proplétá se zvolna ustupujícím davem hříšníků, dobíhá ke mně s planoucíma očima, plnýma prosby. Stokrát plnějšíma než tehdy, v mém bytě.

„Ty nic nechápeš...“ oběma rukama mě chytá za zdviženou pěst. „Nic nechápete.“

Ale já už nejsem stejný jako tehdy. Není možné, stát tak dlouho uprostřed rozvlněného davu, a zůstat stejný. Mazej ven, poběhlce - z plných sil ji odstrkuji a bez dalších ceremonií udeřím pěstí do dobrotivé tváře hříšníka, který špiní posvěcenou půdu Zjevem. Kvůli němu Pán nepřichází. Kvůli němu. Ne kvůli mně.

„Vodser se!“ řvu v amoku, tak nabitý, že se snad vznáším několik centimetrů nad trávou. „Pal vodsad! Ven, kurva, z posvěcené země!“

Ani se nesnaží bránit, jen se zapotácí a opakuje: „Nebraň mi v průchodu, člověče, čekají tam na mě...“

To už je moc. Na něho bychom prý měli čekat, na takového trhaná, žebráka. Oba s Bibolem ostře vyrazíme za boží slávu, kopanci rouhače vynášíme za bránu. Srocení už se rozprchlo. To je nejlepší metoda na falešné proroky, říkali nám na školení - jak lidé uvidí, že jejich mesiáš dostává po hubě a zázrak nikde, hned dostanou rozum.

Stojíme zadýchaní v bráně. Dva archandělé s ohnivými meči v rukou. Jen ona, ta prokletá hříšnice, nad ním klečí a pláče. Sbírá ho z cesty jak hromadu otrhaných hadrů a podpírá mu klesající hlavu.

„Odpusť jim, Otče, neboť nevědí, co činí,“ slyším ještě. Koušu se do rtů, ale za bránu nevyjdu. Pterodaktyl na mě hledí skrz slzy. Chtěl bych ji zabít. Odčinit svou hloupost. Ale to už je stejně jedno.

A on vstává, pomalu, podpíraný pažemi nevěstky, zvedá ke mně zkrvavenou, našima botama rozbitou tvář a říká jistým, i když tichým hlasem: „Půjdeš za mnou...“ Jen to. Otáčí se. Pomalu odcházejí mezi cáry novin a opuštěnými stolečky.

A za našimi zády pořád ten očekáváním napjatý dav. A náhle se se mnou cosi děje. Bože, nevím co, ale chtěl bych ze sebe servat uniformu i insignie a běžet za tím hlupákem, kterého jsem před chvílí zkopal, a vrhnout se mu k nohám, a zároveň cítím, že nenávidím, nenávidím celou duši jeho, i ji, i ten dav čekající na Pána, a sám už nic nevím, nic, tak příšerně nic nevím, kolem je takové prázdno, žádné světlo, směr... a asi bych chtěl nebýt, necítit, nevidět, nepotřebovat pochopení, neumím to vysvětlit...

Ale jedno vím jistě. Pán už dnes nepřijde. Běda hříšníkům. Celý se chvěji, až mi cvakají zuby.

„Ty, prcku, klid,“ Bibol mě bere za ruce, uklidňuje jako dítě. Zhluboka dýchám. Půjdeš za mnou. Tak, jako by to věděl.

Ano. Jestli Pán nepřijde, bude třeba až do konce vyplnit hřích na této zemi, pak půjdu za ním. Krok za krokem.

A Pán nepřijde.

Bibol mě klepe po rameni. Zamykáme bránu. Už je to lepší. Přivírám oči. Už to přešlo. Už všechno chápu, všechno je jasné a prosté, tak jak to bylo celý život. Vím přesně, co ode mě chceš, Pane. Jaké utrpení by se stalo ze života, kdyby mi to neměl kdo vysvětlit.

Mizí hloupé myšlenky, ztrácí se neklid. Kladu dlaň na růženec a naslouchám štěbetání svých modliteb, registrovaných teokomputerem. A cítím, že miluji Pána tak, jak umím, a jak mě té lásce naučili.

Půjdeš za mnou.

„Zapal si, prcku,“ říká Bibol. „Za chvíli už bude po všem.“

Zhluboka vdechuji dým.

„Teď nám teprve začne práce, Bibole. Kupa práce,“ odpovídám a vrtím hlavou. A po chvíli ještě jednou zamyšleně dodávám: „Kupa práce, Bibole.“

přeložil Michael Bronec